

Arrest

nr. 157 955 van 9 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 september 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 september 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 november 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 19 mei 2015.

1.3. Op 21 augustus 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 augustus 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het al-Shifa ziekenhuis op de Gazastrook, maar uw geboortedatum niet te kennen. Uw ouders zijn in 2002 samen overleden, doch u weet niet in welke omstandigheden dit is gebeurd. U hebt nog een broer en een zus gehad, maar ook zij zijn overleden. U herinnert zich hun namen niet meer en bent onwetend aangaande de omstandigheden van hun overlijden. Op uw zesde, toen uw ouders waren overleden, werd u door uw oom S.(...) meegenomen naar Egypte, waar jullie ongeveer een jaar in Caïro woonden en waar jullie nootjes, thee en dergelijke zaken verkochten. Uw oom liet u daar achter en vertrok naar Libië. Na een tijd kwam hij u ophalen en verbleven jullie ongeveer drie maanden in Benghazi, Libië. Vervolgens trokken jullie naar Italië, waar u een drietal jaar verbleef. Op uw 15de kreeg u, omwille van het feit dat u zonder familie in verschillende landen had gewoond, een psychische shock. Uw oom was intussen illegaal naar Engeland vertrokken, waarna u het contact met hem verloor. Omdat u de wereld wilde zien reisde u rond in Europa (Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, België, Frankrijk). Nooit hebt u geprobeerd ergens uw verblijf te legaliseren. Op 21 september 2014 kwam u terug naar België en u vroeg hier op 3 november 2014 asiel aan omdat u er genoeg van had op straat te leven. U hebt intussen hier iemand leren kennen die u in contact kan brengen met uw oom in Engeland zodat hij u kan helpen aan documenten te geraken, u hebt immers geen enkel document ter staving van uw afkomst en identiteit. Tevens spreekt u hier Palestijnen op straat aan, vertelt u hen wie u bent en doet u hen uw verhaal. U hoopt zo aan meer informatie over uw afkomst en uw ouders te komen. Palestina is immers klein, zo stelt u, en iedereen kent elkaar. U bent in contact gekomen met een aantal personen (twee in Gaza, één in Tel Aviv en een ander persoon in Londen), die u ook gaan helpen om aan documenten te geraken.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te lopen, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om onderstaande redenen. Zo blijkt na het gehoor op het CGVS dat u **elke affiniteit ontbeert** met de door u beweerde plaats van herkomst en met de door u beweerde Palestijnse origine. Uw verklaring voor het ontberen van kennis hieromtrent, namelijk dat u al op zesjarige leeftijd door uw oom werd meegenomen, u sinds uw 15de te kampen hebt met psychologische problemen en u veel pillen neemt, biedt hiervoor geen afdoende verschooning daar er toch vanuit kan worden gegaan dat u, zeker gezien u stelt alles in het werk te stellen om documenten aangaande uw persoon en informatie over uw ouders te vergaren, een zekere mate van vertrouwdsheid zou moeten hebben met uw Palestijnse origine, een gegeven dat totaal niet naar boven is gekomen tijdens uw gehoor op het CGVS (CGVS p.2, 5). Ook met betrekking tot uw familie werden er in de loop van de asielprocedure verschillende discrepanties vastgesteld die verder afbreuk doen aan uw algemene geloofwaardigheid. Zo stelde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in tegenstelling tot uw verklaringen op het CGVS waar u beweerde **uw geboortedatum niet te kennen**, aanvankelijk geboren te zijn **op 14 juni 1997**. Doch gezien er bij de DVZ twijfel was aangaande deze door u beweerde leeftijd, werd er op 2 oktober 2014 door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen een leeftijdsonderzoek uitgevoerd, waarna er met een redelijke wetenschappelijke zekerheid kon worden vastgesteld dat u op die datum een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26.7 jaar met een standaarddeviatie van een 2.3 jaar een goede schatting is (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, dd. 03.11.2014; CGVS p.2). Verder verklaarde u in kader van het invullen van de fiche 'niet-begeleide minderjarige' dat uw vader **4 jaar geleden** overleden is, uw moeder zou **in 1995** zijn overleden, op het CGVS verklaarde u dan weer dat uw ouders **tesamen in 2002** zijn overleden (CGVS p.2). Op het CGVS verklaarde u een broer en een zus te hebben gehad, **u weet hun namen niet meer, noch weet u in welke omstandigheden ze zijn overleden** (CGVS p.2). Ten overstaan van DVZ verklaarde u dat **uw broer, A.(...), op zijn dertiende is overleden, uw zus, S.(...), was 11 jaar** (Verklaring DVZ vraag 17). U op het CGVS gevraagd in welke omstandigheden uw ouders zijn overleden, moet u hierop **het antwoord schuldig blijven** (CGVS p.2). Ten overstaan van DVZ verklaarde u dat **uw hele familie doodgeschoten werd door Israëlische soldaten omdat uw familie strijders van al-Kuds waren** (Vragenlijst). U geconfronteerd met uw verklaringen bij DVZ, stelt u zich dat misschien te hebben ingebeeld (CGVS p.5). Dergelijke discrepanties zijn te groot om hier nog enig geloof aan te kunnen hechten. In dit kader dient bovendien nog opgemerkt dat het toch wel zeer merkwaardig is dat u blijkbaar nooit uw oom, die toch uw aanspreekpunt was en samen met u was vertrokken, hebt aangesproken om meer over uw ouders te weten te komen. U hiermee geconfronteerd,

stelt u 'ik was jong, ik sliep toen ik in Italië kwam', waarbij u voorbij gaat aan het gegeven dat u toch nog een hele tijd samen met uw oom hebt gewoond en u toch voldoende gelegenheden moet hebben gehad om informatie te vergaren (CGVS p.3). U gevraagd of uw ouders vluchtelingen zijn van 1948, antwoordt u **dat niet te weten**, 'dat verhaal van 1948 zou u nu net voor de eerste keer gehoord hebben'. U hebt geen enkel idee wat er hiermee wordt bedoeld (CGVS p.6). U gevraagd of uw ouders geregistreerd waren bij UNRWA, **ontwijkt u** een antwoord door te stellen dat u nu contacten aan het leggen bent om te weten te komen waar ze zijn geboren en om u aan documenten te helpen (CGVS p.2). U dan maar gevraagd of u UNRWA kent, **ontkent u** en geeft u aan het niet te kennen: 'als het van Palestijnse kant is dan weet ik het niet want ik ben vertrokken', zo stelt u (CGVS p.2). De vaststelling dat u, als Palestijn, dergelijke begrippen onbekend zijn, kan - en dat hoeft geen betoog - totaal niet overtuigen. U gevraagd of u politieke partijen kent die actief zijn in Gaza, stelt u 'het land' **niet te kennen**, u hebt er niet gewoond. U gevraagd of u ooit de naam 'Arafat' hebt gehoord, stelt u dat dit de president was, dat is alles. U weet dat hij intussen is overleden, maar wanneer en in welke omstandigheden dit is gebeurd, **daarover kunt u niets vertellen**. Gevraagd tot welke partij hij behoorde, moet u **het antwoord schuldig blijven**. U kent Mahmoud Abbas, maar bent andermaal **onwetend** aangaande diens partij. Gevraagd of u Ismail Haniye kent, geeft u aan hem **niet te kennen**. Gevraagd welke partijen nu de macht in Gaza hebben, stelt u **dit niet te weten**, u heeft er niets mee te maken (CGVS p.3-5). Het hoeft andermaal geen betoog dat de vaststelling dat u niet eens in staat bent in dit kader de partijen van Hamas en Fatah te vermelden, verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid vermits de machtsstrijd tussen beide partijen sedert jaren een enorme impact heeft op de situatie in Gaza, een gegeven dat u als Palestijn bezwaarlijk kan zijn ontgaan, temeer hierover zeer geregeld in de media wordt bericht. Gevraagd naar vluchtelingenkampen in Gaza, moet u **een antwoord schuldig blijven**. Gevraagd naar kolonies in Gaza, stelt u **het woord 'kolonie' niet te begrijpen** (CGVS p.3). Dat u ook hieromtrent geen enkele duiding kunt geven is weinig aannemelijk daar beide begrippen onlosmakelijk met Gaza zijn verbonden. Gevraagd of u de 'Intifada' kent, antwoordt u dat u **dat nog nooit van uw leven hebt gehoord**. Gezien u beweert een Palestijn te zijn uit Gaza, kan het totaal niet overtuigen dat u niet zou weten dat het een aantal opstanden tegen de Israëliëse bezetting betreft. Het woord werd voor het eerst gebruikt in 1987 voor de Palestijnse opstand tegen de Israëliëse militaire bezetting, die tot ongeveer 1993 duurde. In 2000 werd de term Tweede Intifada gebruikt voor een hernieuwing van het Israëliëse-Palestijnse conflict. Eénzelfde opmerking kan gemaakt worden betreffende uw **onwetendheid aangaande 'al Naqba'**, want ook hieromtrent kunt u totaal niets vertellen (CGVS p.4). Een kopie van de info werd toegevoegd aan het administratief dossier. Gevraagd naar de oorlog in Gaza, stelt u vooreerst 'Palestina tegen de joden'. Gevraagd naar de reden hiervoor, geeft u aan dat het hier om Jeruzalem gaat. Gevraagd naar meer details, **stelt u niet meer te weten**, u mengt zich niet. Even later hier andermaal naar gepeild, verklaart u 'de oorlog, dat is duidelijk'. Gevraagd wie er precies oorlog voert, antwoordt u 'ieder vertelt iets, iemand vertelt iets over Jeruzalem'. Gepeild naar de situatie in Gaza, meerbepaald gevraagd of er een 'entente' is of dat er daar ook een oorlog gaande is (en waarbij werd aangegeven dat hier niet naar Israëliëse betrokkenheid wordt gepeild), stelt u te weten dat Gaza omringd is door militairen. Erop gewezen dat hier de situatie binnen Gaza wordt bedoeld, **ontwijkt u** andermaal een antwoord door te stellen 'huizen, het is een dorp' (CGVS p.4-5). U gevraagd naar steden/dorpen in Gaza, komt u niet verder dan te verwijzen naar Khan Younis. U gevraagd of er een luchthaven is, stelt u de wedervraag 'wat zou ik weten, ik ben per boot gekomen' (CGVS p.4-5). Erop gewezen dat u bij de DVZ wel degelijk een luchthaven vermeldde, u stelt daar immers in het centrum van Gaza te hebben gewoond voor de luchthaven, geeft u aan dat u tijdens dat gehoor niet echt 'bij uw positieven' was (CGVS p.4-5; Verklaring DVZ vragen 5 en 10). Gezien u in de loop van het gehoor verschillende keren aanhaalde niet over documenten te beschikken en u probeert hier aan te geraken, zo stelt u tenminste, werd u logischer wijze dan ook de vraag gesteld of u zich hier intussen al tot **de Palestijnse delegatie** had gewend. U stelde dit nog niet te hebben gedaan. U naar de reden hiervoor gevraagd, geeft u aan dat u 's avonds niet slaapt en u in de ochtend, rond 10u, binnenkomt om te slapen. Gezien dit geen afdoende verklaring vormt, werd u de vraag herhaald en stelt u er wel aan te hebben gedacht en ontwijkt dan een verder antwoord door te verwijzen naar een feest in Luik ter herdenking van de dood van Arafat, waar u door een andere Palestijn mee naartoe werd genomen. Erop gewezen dat dit andermaal geen antwoord is, stelt u als wedervraag wat u daar wel zou gaan doen (CGVS p.5). U kunt met andere woorden geen afdoende verklaring geven waarom u deze piste nog niet hebt bewandeld en ook dit gegeven komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat u op uw zesde Gaza hebt verlaten en u op uw 15de te lijden had van een psychologische shock omdat u in verschillende landen hebt gewoond en geen familie meer hebt. Bovendien zou u veel pillen pakken. Het CGVS zou zeker kunnen aanvaarden dat uw kennis omtrent uw regio van afkomst en de daar heersende situatie lacunes vertoont, doch dat u totaal onwetend bent hieromtrent en, zoals in een bovenstaande paragraaf reeds werd uiteengezet, u geen enkele affiniteit of persoonlijke betrokkenheid aan de dag legt betreffende uw Palestijnse origine en u

zelfs niet vertrouwd bent met de meest elementaire zaken, kan totaal niet overtuigen en doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw bewering een Palestijn te zijn afkomstig uit de Gazastrook. Ter ondersteuning van uw asiëldossier liet uw advocaat een doktersattest toekomen waaruit blijkt dat u onder behandeling bent voor een 'syndrome dépressif', niets meer en niets minder, en dit doet geen afbreuk aan uw totale gebrek aan affiniteit met de door u beweerde origine en afkomst. Gezien het geheel van bovenstaande observaties is het voor het CGVS onmogelijk zich een beeld te schetsen van uw afkomst, uw identiteit en de plaats/plaatsen waar u hebt verbleven vooraleer naar België te komen en kan het CGVS zich geen oordeel vormen over de redenen waarom u asiel hebt aangevraagd of uw nood aan subsidiaire bescherming. Bijgevolg dienen u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 te worden geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk, voert verzoeker aan dat het gehoor op het Commissariaat-generaal verliep door bemiddeling van een tolk Arabisch/Frans, terwijl in het dossier van verzoeker de schriftelijke weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven. De procedure in dit dossier behoort tot de Nederlandse taalrol. Voorts haalt verzoeker aan dat het gehoorverslag in het Nederlands is opgesteld. Deze taal werd echter niet door de interviewer noch door de tolk gebruikt. Bijgevolg kan het gehoorverslag volgens verzoeker in deze omstandigheden geen trouwe weergave zijn van de gestelde vragen en de gegeven antwoorden. Verzoeker is van mening dat daarom het gehoorverslag uit de debatten dient te worden geweerd.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), haalt verzoeker aan dat hij tegenover het Commissariaat-generaal niet wist op welke datum hij is geboren aangezien er daaromtrent twijfels zijn gerezen na de leeftijdsbepaling op verzoek van de Dienst Voogdij. Volgens verzoeker is al herhaaldelijk gebleken dat de leeftijdsbepalingen uitgevoerd door academische overheden op verzoek van de Dienst Voogdij allesbehalve betrouwbaar zijn en de Dienst Voogdij reeds herhaaldelijk terugkwam op dergelijke leeftijdsbepalingen na het neerleggen van authentieke uittreksels van geboorteakten. Daarnaast haalt verzoeker nog aan dat uit de medische documenten zou blijken dat hij effectief zou lijden aan psychologische en psychiatrische aandoeningen. Voorts merkt verzoeker op dat zijn verwarde taal en de afwezigheid van herinneringen aan het land dat hij op zesjarige leeftijd verliet en waarnaar hij nog nooit terugkeerde, ten onrechte wordt afgeleid dat hij niet van Palestijnse origine zou zijn. Verzoeker meent dat hij in zijn regio van herkomst wel degelijk gevaar zou lopen en dat hij tijdens zijn gehoor op deze situatie zou gewezen hebben. Volgens verzoeker betekent het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig zou overkomen met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs zou kunnen aangebracht worden ter ondersteuning van het asielrelaas, niet dat de asielzoeker geen nood zou hebben aan internationale bescherming. De betwiste beslissing schept een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van verzoeker ernstig in twijfel. Verzoeker meent dat hij de feiten zo nauwkeurig mogelijk heeft weergegeven tijdens het gehoor rekening houdende met de omstandigheden. De beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan. Hij heeft een gerechtvaardigde angst voor de agressieve en de bedreigende houding en handelingen van zijn omgeving en het feit dat hij niet kan rekenen op legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten. Personen die niet effectief vervolgd zouden worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen bij een terugkeer zou kunnen overkomen, kunnen ook als vluchteling erkend worden volgens verzoeker. Volgens verzoeker is aan alle voorwaarden van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet voldaan.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij zijn regio van herkomst verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico werd niet onderzocht door de verweerder. Uit de informatie zou duidelijk moeten blijken dat Gaza duidelijk

zou behoren tot de gebieden waarvan de inwoners in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming. Volgens verzoeker is aan alle voorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet voldaan.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: bijlage 26 (stuk 3), medische documenten (stuk 4) en de leeftijdsbepaling (stuk 5). Bijlage 26, enkele medische documenten en de leeftijdsbepaling maken al deel uit van het administratief dossier.

2.3. In de mate verzoeker hekelt dat het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het Arabisch en het Frans werd gevoerd, stelt de Raad vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het gehoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen (bijlage 26). Zijn verklaringen opgenomen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielpcedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat het voor de commissaris-generaal onmogelijk was een correct zicht te krijgen op zijn afkomst, identiteit en de plaats(en) waar hij heeft verbleven vooraleer naar België te zijn gekomen. Daarnaast kon de commissaris-generaal zich geen oordeel vormen over de redenen waarom hij asiel heeft aangevraagd of zijn nood aan subsidiaire bescherming.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verweerder toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst, of de gewone verblijfplaats voldoende aantoot. Indien hij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verweerder van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens zijn plicht om de redenen die zijn tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks *de facto* toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn identiteit, zijn (Palestijnse) herkomst, waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder

welke omstandigheden en om welke reden hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft, en dus op zijn eventuele nood aan bescherming, zoals omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift, behoudens blote beweringen, geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft.

Zo verzoeker stelt dat uit het besluit van het Commissariaat-generaal niet kan afgeleid worden dat hij geen nood aan bescherming zou hebben, wijst de Raad er op dat de nood aan bescherming moet getoetst worden aan het land van de nationaliteit van de verzoeker of het land van gewoonlijk verblijf indien hij geen nationaliteit heeft. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker beweert een Palestijn te zijn uit Gaza, doch dat hij dit niet aannemelijk maakt, noch met documenten noch middels geloofwaardige verklaringen.

In de mate verzoeker zijn gebrek aan kennis over Gaza lijkt te verschonen door te wijzen op zijn leeftijd en kritiek uit op de wijze waarop zijn leeftijd geschat werd op verzoek op de Dienst Voodij, toont verzoeker vooreerst niet aan dat hij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend. Voorts wijst de Raad er op dat verzoeker aanvankelijk verklaarde geboren te zijn op 14 juni 1997, dit wil zeggen 17 jaar en vier maanden ten tijde van het onderzoek, terwijl uit het onderzoek blijkt dat verzoeker *“een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2.3 jaar een goede schatting is”*. Van een asielzoeker wordt niet noodzakelijkerwijs verwacht dat hij zijn geboortedatum kent, doch mag redelijkerwijs aangenomen worden dat hij de waarheid spreekt en afdoende geloofwaardige verklaringen aflegt, ook over zijn leeftijd.

Waar verzoeker nog verwijst naar zijn medische problematiek, zijn verwardheid, zijn afwezigheid van herinneringen aan een land dat hij op 6-jarige leeftijd heeft verlaten, en stelt dat ten onrechte wordt afgeleid dat hij niet van Palestijnse origine is, kan hij de Raad niet overtuigen. Immers, de commissaris-generaal concludeerde dat verzoeker geen enkele affiniteit heeft met zijn beweerde Palestijnse origine en beweerde plaats van herkomst, terwijl redelijkerwijs mag aangenomen worden dat indien verzoeker een Palestijn zou zijn in Gaza hij minstens een aantal gegevens over zijn eigen familie en plaats van herkomst zou moeten kennen, wat in *casu* niet het geval is. Het feit dat verzoeker depressief is en medicatie neemt zoals blijkt uit de medische attesten en het gehoorverslag is geen verschoning voor zijn gebrek aan kennis en affiniteit met zowel zijn beweerde origine als zijn plaats van herkomst. Wat betreft verzoekers medische toestand, stelt de Raad nog vast dat uit de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde doktersattesten en voorschriften (stuk 4) op geen enkele manier kan worden afgeleid dat verzoekers mentale of psychische gemoedstoestand hem er van weerhouden om afdoende coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn persoon en zijn herkomst. Deze medische documenten doen ook geen afbreuk aan verzoekers gebrek aan affiniteit met zijn beweerde origine en afkomst.

De Raad is bovendien van oordeel dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker reeds meer dan 15 jaar in Europa rondzwervt, al dan niet met een oom. Er kan immers aangenomen worden dat indien het hele relaas van verzoeker op enige waarheid zou berusten zijn oom bij aankomst in Europa als Palestijn wel asiel zou hebben aangevraagd, wat blijkbaar niet het geval is: *“Vervolgens trokken jullie naar Italië, waar u een drietal jaar verbleef. Op uw 15de kreeg u, omwille van het feit dat u zonder familie in verschillende landen had gewoond, een psychische shock. Uw oom was intussen illegaal naar Engeland vertrokken, waarna u het contact met hem verloor. Omdat u de wereld wilde zien reisde u rond in Europa (Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland, België, Frankrijk). Nooit hebt u geprobeerd ergens uw verblijf te legaliseren.”*

Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoekers houding en zijn gebrek aan initiatief om naar de Palestijnse delegatie te gaan om eventueel documenten en informatie te bekomen wijst op een manifest gebrek aan medewerking en interesse, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid verder onderuit haalt.

2.7. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn Palestijnse origine. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen die verzoeker aldaar zou hebben gekend.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.9. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. De commissaris-generaal mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde Palestijnse herkomst, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Daar verzoeker zijn Palestijnse origine niet aannemelijk heeft gemaakt, is de verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie van de Palestijnen in Gaza *in casu* niet dienstig.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet is geschonden. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS